

25 jaar Humanistisch Vredesberaad

25 jaar is het Humanistisch Vredesberaad (HVB) een fonkelend lichtje aan de humanistische sterrenhemel. In de tijd van de grote vredesdemonstraties (Amsterdam, Den Haag) in 1981-1983 was het HVB het steentje in de schoen van het Humanistisch Verbond; een organisatie die niet durfde kiezen tussen politiek links (meelopen met de marsen) en politiek liberaal (niet meelopen).

Het Vredesberaad zelfstandig maken, leek voor het toenmalig bestuur van het Verbond dan ook de enige manier om zonder pijn voort te bestaan. Sindsdien heeft het HVB gekozen voor de verdrukten, voor de rechtenlozen en tegen de wapenindustrie en de wapenexport.

Vijfentwintig jaar is niet veel, als je het over geschiedenis hebt. Toch kan je je moeilijk meer voorstellen, hoe het was om onder de doem van de atoombom te leven. En die doem was er: zelfs volkszanger Pierre Kartner (Vader Abraham) wijdde er een meedeiner aan.

"Vredesduif op eigen vleugels" brengt je terug in de tijd van Andropov en Gorbachov, van Helmuth Schmidt, Van Agt en Lubbers. Het volgt de bom, en de schijnvrede erna, geïnteresseerd en betrokken, maar ook met enige afstandelijkheid. En signaleert met een glimlach hoe humanisten er behagen in scheppen om, onder het gebruik van heel veel welgekozen woorden, langdurig met elkaar van mening te verschillen.

(Humanistisch Erfgoed nr. 11, 2009)

ISBN 13-978-90-6728-240-6

151 p. Geïllustreerd